

ných, nebo již dříve jiné osobě postoupených. V tom jest právě risiko nabytí pohledávek postupem, které nese postupník a nikoli postoupený dlužník. Předpisu §u 367 obč. zák. nelze tu užiti ani obdobně, protože upravuje docela zvláštní případy a platí právě jen v případech jím upravených. (Srv. v témže smyslu z literatury Ehrenzweig II/1 str. 236, Hasenöhrl str. 180—183, Krasnopolski str. 268, Stubenrauch k § 1393 obč. zák. odst. II a), pojednání Dra Gellnera v Zentralblatt für die Juristische Praxis z roku 1913 str. 1—12 a z judikatury rozhodnutí nejvyššího soudu dříve ve Vídni ze dne 17. září 1912 Rv II 709/12 čís. 6043 Gl. U. n. ř.). Posuzuje-li se úmluva stran s těchto hledisek, vidno, že i tu strany, třebaže to výslovně nevyjádřily, měly na mysli vyloučení postupu a chtěly postup vyloučiti. Nezáleží na tom, že a proč tento zákaz nebyl poznamenán do knížky označené jako »výťah z knihy vložených kapitálů« a nezáleží na tom, zdali a v jaké výši žalovanému ústavu vzájemné pohledávky proti Dru. W-ovi, nyní proti jeho pozůstatosti, skutečně příslušejí, neboť ústav podle ujednání s Drem. W-em není povinen uznati žalobce za postupníka Dra. W-a a za svého věřitele a není povinen vůči němu dokazovati, jaké má vzájemné pohledávky, které by se k odpočtení hodily. Z toho, co posud uvedeno, vyplývá, že není třeba dalšího jednání a zjišťování ve směrech naznačených ve zrušovacím usnesení odvolacího soudu a bylo tedy rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 6721.

O návrhu dostavivší se strany, by byl vynesena rozsudek pro zmeškání, nelze rozhodnouti dříve, než byl o průběhu ústního jednání sepsán protokol, stranám přečten, po případě k nahlédnutí předložen, a jimi podepsán.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1927, R I 4/27.)

K návrhu žalovaného vynesl soud první stolice (okresní soud v K.) rozsudek pro zmeškání žalobcovo, jímž byla žaloba zamítnuta. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ve věci dále jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Z úřední zprávy prvního soudu jest zjevno, že první soud vyhověl návrhu strany žalované na vydání rozsudku pro zmeškání dříve, než začal diktovati protokol o ústním jednání. Tento postup příčí se zákonu. První soud byl povinen, by především sepsal o průběhu ústního jednání protokol, ve kterém bylo uvésti také usnesení, jímž jednání bylo prohlášeno skončeným, načež měl býti protokol dostavivším se stranám přečten po případě k nahlédnutí předložen a jimi podepsán (§§ 208 a násl. c. ř. s.). Teprve pak mohl první soud uvažovati o tom, je-li návrh strany žalované na vydání rozsudku pro zmeškání důvodným, a po-

dle toho učiniti a prohlásiti své rozhodnutí (§ 414 c. ř. s.). Kdyby se první soud byl zachoval tak, jak zákonem předepsáno, byl by zástupce strany žalující, který se podle úředního záznamu a podle úřední zprávy opozdil pouze asi o 1 nejvýš o 2 minuty, přišel k ústnímu jednání dříve, než mohlo býti jednání prohlášeno skončeným, a byl by býval ještě s to by odčinil následky toho, že se nedostavil do jednací síně hned, když věc byla vyvolána (§§ 133, 145 c. ř. s.). Bylo tedy pouze nezákonným postupem prvního soudu zástupci strany žalující zabráněno před soudem jednati, čímž je uplatňovaný důvod zmatečnosti čís. 4 Šu 477 c. ř. s. opodstatněn. Na tom nezáleží, zda zástupce strany žalující vytýkal, že usnesení o prohlášení jednání za skončené nebylo protokolováno, neboť i, kdyby byl opomenul tak učiniti, nebyla by tím odstraněna zmatečnost právě uvedená.

Čís. 6722.

Dávka z přírůstku hodnoty. (Dodatek III. k nařízení ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n.)

Rozhodnutí o tom, které předměty jsou příslušenstvím nemovitosti, k němuž se při vyměrování dávky nehledí, přísluší výhradně úřadům, vyměřujícím dávku, nechť se hodnota zjišťuje soudním odhadem anebo jiným způsobem.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1927, R I 9/27.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byla stanovena obecná hodnota cukrovaru za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty, stěžoval si navrhovatel, zemský inspektorát pro zemské dávky v Praze. Rekurse u soudu napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stížnost především vytýká napadenému usnesení nejasnost a neúplnost z toho důvodu, že první soud nerozhodl o tom, co ze strojového zařízení zcizeného cukrovaru jest součástí a co pouhým příslušenstvím nemovitosti. Výtka ta jest však neoprávněna, poněvadž soud není povolán o této otázce rozhodovati. Pravidla o obecní dávce z přírůstku hodnoty dodatek III. vl. nař. čís. 143/1922 sb. z. a n. nikde věc tuto do oboru působnosti soudu nepřikazují a podle doslovu Šu 17 těchto pravidel určení má soud ze zřetelem na § 272 nesp. říz. § 30 odh. ř. pro nem. a § 272 c. ř. s. podle provedeného soudního odhadu pouze nabývací nebo zcizovací hodnotu věci zcizené; soud by překročil meze své působnosti, zákonem mu vykázané, kdyby rozhodoval v řízení dávkovém o právní otázce, co jest v konkrétním případě součástí a co jen příslušenstvím věci nemovité. Rozhodnutí to náleží úřadu dávku vyměřujícímu a pořadem stolic jemu nadřízeným úřadům. Tomu svědčí § 5 pravidel o dávce, jednající o přírůstku hodnoty, jenž v posledním odstavci praví: »K ceně (hodnotě) příslušenství se při vyměrování dávky z přírůstku hodnoty nepřihlíží.« Dřívější dávkový řád čís. 83/915 z. zák. a čís. 545/1920 sb. z. a n. obsahoval v tomto odstavci také citaci Šu 296 obč. zák. Z doslovu tohoto odstavce a jeho zařazení v pravidlech dávkových nutno usouditi, že o oné otázce nenáleží rozhodnutí řádným soudům, nýbrž úřadům ad-